

האישי הוא הפוליטי

מה שקורה לכל אחת ואחד מאיתנו לחוד, הוא תופעה חברתית כוללת.

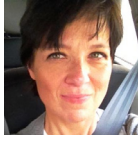
מזרז חברה > מזרז תרבות > מזרז סביבה > אם תרצו - הגזות חברתיות > כתבים וסכתבות > פרויקטים > הסכם שימוש > נווט חכם > צח קשר > הרשמה לניוזלטר

מה לחפש...

מזרז תרבות > מזרז חברה > מזרז סביבה > פרויקטים

Author

חנה בית הלחמי

כיתבו אלי

דוא"ל: hannabh@gmail.com

כבלוגרית: פמיניסטית, הומאניסטית, מקצוענית במרחב הציבורי, קוראת, כותבת, מגיבה, בעלת דיעה בכל נושא ועניין, מפתחת עור עבה ואבחנה דקה, נוסעת בזמן הוירטואלי.

כאושית רשתות חברתיות: מעצבנת, בעיקר. פשוט תעקבו (אין מקום יותר לחברים, לצערי - מגבלת המדיה)

כאשת מקצוע: כאן - <http://hbh.co.il>

ככותבת טורים: כשמבקשים, אני כותבת. לכל פלטפורמה יש קוראות/ים, וכולם חשובים/ות בעיני.

כאשה פרטית: בת של, אם לשניים, אחות, גיסה, דודה, חברה, שותפה, שכנה, בת שיד, (לא כותבים באינטרנט "מאהבת", נכון?), עמיתה של כל אלו ונוספים/ות.

אתר מקצועי

טוויטר (כשאני זוכרת לפתוח אותו)

פייסבוק

מוטו: זה שאני פרנואידית, זה לא אומר שלא רודפים אחרי.

כאשה: תחשבי טוב, יהיה טוב!

תפוזינה מדממת

9 תגובות 13:07 21/1/12

נעם אדרי ולהיצ' הגונחת, מגש הכסף

כשהייתי ילדה, לסבא שלי היה פרדס. היו בו תפוזי וושינגטון ותפוזי דם. תפוזי וושינגטון נארוזו בנייר עדין והונחו בזהירות מקודשת בארגזי עץ מדופנים, על מנת להגיע לשווקים בחו"ל. האליטה, שזכתה ליחס מועדף (גם התפוזים וגם הלקוחות). תפוזי הדם לעומת זאת הושלכו לארגזים ונשלחו במשאיות מקרטעות לשווקים, כדי שיעשו מהם מיץ אדום ומתוק מתוק. אם נמערך אחד, לא נורא. יש אחרים. הרשינו לאכול תפוזי וושינגטון רק מערימת הפגומים. מתפוזי הדם - יכלו לקחת בחופשיות.

נזכרתי בזה כשהגעתי לתערוכה של נעם אדרי במשכן לאמנויות עין חרוד - מגש הכסף. כן, המגש שעליו מוגשות נשים, אנחנו, לחברה שאנו חיות בה.

התפוזינה המדממת; מי בא לעזור לה לנגב את הדם, מי אמר "אני יודע לנגב לפרות, ואשה זה אותו דבר", מי לא ניגשה, מי הזדעה, מי התבלבלה

גילוי נאות: אני מכירה את נעם אדרי מילדותה. חברה של

ההורים.

בשונה מחלק מהתגובות הנבוכות בתערוכה – נעם אדרי לא מפתיעה או מזעזעת אותי כשהיא מבינה לענוק את עצמת קשיות הלב המופנית לנשים, את הדה לגיטימציה לדמם בפומבי את פציעותינו שנגרמו ע"י אותו מרחב ציבורי שאין לנו בו רשות שווה. לנעם גם **לאחותה נגה אדרי**- שמשחקת בכשרון רב את דמותה של התפוזינה המדממת) ברור מהו הצורך להיחשב בת אנוש, זה בא לה טבעי למחות על היחס המופנה כלפינו כנשים, לקרוא לילדה בשמה ולילד בשמו. כי נעם צמחה בין הזהויות, בין זו של רמת יוחנן (האליטה הקיבוצית) לזו של קריית שמונה, בין ישראל ללונדון, בין חברה ציונית חילונית לחברה שמרנית/גלותית/דתית (ביה"ס בלונדון), בין הישראליות לאירופאיות.

נשים שצומחות בין העולמות רואות הכל: המרווח הזה, שם העולות ברורות כשמש של איזור המפרץ ביום קצת פחות מזוהם או העננים האפורים בלונדון רוב השנה. יש לה את כח ה"אליטה" וכח תובנת הדיכוי ביחד – תמהיל חשוב, שממנו יצאת אמנות קונספטואלית משובחת. האמנות המטלטלת הזו, היא מה שנעם מביאה אתה לקהל הישראלי המלא בערכיות של עצמו, כדי לסדוק אותו.

אמנות קונספטואלית

אחד הקשיים המרכזיים שנרשמו בקהל, היה ההתמודדות עם **אמנות קונספטואלית** (מושגית) כאמנות: הם באו לשם לראות דברים יפים, אסתטיקה, וקבלו את האמת הלא מדוברת בפרצוף. כל אלו (רוב הקהל) שהתפוזינה המדממת "הפעילה" אותם כמו מרינוטות של החברה הפטריארכלית שגדלו בה – ידעו רק שבאו להצגה, ונתפסו עם המכססים המטאפוריים למטה (מה שבעקיפין הומחש יפה בעבודת האסלה – ובה כדור נייר טואלט ענק, כדורי חומס כצואה ישראלית למהדרין ורעשי ניאגרה רמים). הם לא הצליחו בו זמנית להבין אם זו הצגה או לא, הם נקרעו בין אינסטינקט הסיוע לבושה (אשה, דם), הם התקשו להאמין לעצמם כי המיצג הרב חושי בלבב אותם, **חלקם עברו מהר לשיפוטיות – וגילו שמי שהם שופטים לא שמה עליהם קצוץ, נשבר מנגנון השניים בטנגו של המדכא-מדוכאת.**

התבוננות בקהל הראתה, שנעם אדרי היא אמנית קונספטואלית משובחת – היא הצליחה לגרום לקהל שלה לנסוק בינו לבין עצמו בסוגיות שעשרות ארגוני נשים, כתבות בעיתון ומפגשים בחיים לא הצליחו לפניה. **והם אשקרה התעסקו עם זה!** כשיצאנו, לעת לילה, מצאנו למשל את כל חברי הקיבוץ הממתינים להסעה מתוכנים על התערוכה בלהט. היא עוררה בהם כעס, אימה, עניין, ביקורת. **היא עוררה.**

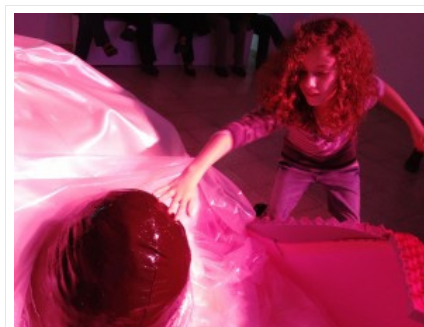
אחת אמרה לחברה שלה: זה כמו ההוא ששם אסלה במוזיאון.

המיצג

המיצג היה מיצג הישראליות. קשה להעביר מיצג במילים. המוטיבים היו החומס הענק, הגבר הישראלי השעיר שמלטף ברכות ארוטית את הרובה, הישבן הגבי השעיר שמזיין בציר תנועה אגרסיבי קבוע, מרוכז בעצמו ובקצב עולה – לזוגתו אין נוכחות בסצינה, והשיא: הישראליות המשפריצה, זרע בלתי נראה בוידאו, גרגרי חומס על הקהל. במשך פחות מעשר קינות יצגה נעם אדרי את כל מרכיבי הזהות הישראלית, באופן שלא מאפשר לקהל שלה להתעלם מהדיסוננסים, להתעלם מההדרה, להתעלם מזהות הגמגום, להתעלם מטפשות ההמונים ומהיעדר הזהות של כל מי שאינם סמלי תרבות ישראלים. אני מביאה את המיצג, שיאמר את דברו בשם עצמו.

לינק: **נעם אדרי – מגש הכסף – המיצג המרכזי בתערוכה**

הליצ'י הגונחת (או: מתי בפעם האחרונה יצא לכם להתמודד עם המיניות הנשית כפי שהיא?)

הבת הפרטית שלי והליצ'י הגונחת של נעם אדרי, עין חרוד 2012

קריאות עונג ודרישות עונג נשיות הן משהו שקשה לאנושות-2012 לבלוע. לא בכדי, רוב המשא התרבותי שאנו נושאות עלינו הוא של התאכזרות לדגדגן – מהתעלמות מקיומו, דרך החטא שבעינוגו (כי לא נולדים מזה ילדים – אנחנו הרחם הלאומית, מגדירות גבולות היהדות והכלי להנצחתה) ועד לכריתתו באכזריות. היה די מדיהים לראות את הקהל, חלקו אינטלקטואלים ומבקרי אמנות, מסתובב במבוכה מול המיצג הזה, שמפגיש אותו עם התפרקות ספאדת הנאורות של עצמם. מי שנגשו בטבעיות, היו דווקא הילדים. טוב, התרבות הפטריארכלית עוד לא השלימה את קלקולם – עבורם, בקשה לעונג היא רק בקשה לעונג, בקשה למגע היא רק בקשה למגע, והם נענים בפשטות לבקשות הללו מבלי להעמיס עליהם את משא האיסורים, שעבור נשים הוא גם מסע הייסורים.

ולא נותר לי אלא

ולא נותר לי אלא לומר תודה לנעם אדרי. אמנות שאינה חודרת את מעטה הנרטיב המיינסטרימי של אסתטיקה ומסר, היא אמנות משעממת. אותי לפחות. כי אין שום יופי ביופי. יש יופי בהתרסה על הסדר הקיים. יש יופי בלקחת את מה שאת עושה הכי טוב – במקרה של נעם זו האמנות – ולהשתמש דווקא בה כדי להתריס על הסדר הקיים. יש יופי באמנות שיוצאים ממנה אחרת ממה שנכנסים אליה. יש יופי בכך שכועסים עליך בגלל

מאמרים אחרים פפולארי החדש

הסיפור האמיתי

11:49 26/6/15

נירה בכס כמו בכלבים

19:23 19/8/14

אם הוא לוחץ על החדק, אחותו תאנס

9:52 22/7/14

לחיות שם

12:45 14/6/14

אונס קבוצתי ממוסד

20:39 30/5/14

פונדקאות או למות

21:46 13/5/10

סוף והתחלה – משימבורסקה לשרדות

16:05 30/12/08

קונסטלציות של זוגיות

18:56 11/5/08

דגדגן תועפות

16:02 5/6/10

הריונות כמרקחה (או כמחלה גריאטרית)

23:21 11/3/08

חיפוש בבלוג

מה לחפש...

תגובות אחרונות

רם א על הסיפור האמיתי

רם א על הסיפור האמיתי

להיות שם | האישי הוא הפוליטי על שירת הטרול

נירה בכס כמו בכלבים | האישי הוא הפוליטי על הניצולים

שקבר היהודי החדש

נועה על הסיפור האמיתי

קורש נתן על דגדגן תועפות

אחת שידועת על הסיפור האמיתי

דרקונית על כל אשר תבקש ותשאל

האמנות שעשית – זה אומר שאת עושה משהו נכון, אפילו נכון מאוד.

ולא נותר לי אלא לומר לנעם אדרי – יופי, תמשיכי ככה!

לפוסט של אסתי סגל – מגש הכסף או פרובוקציה?

לקטעי וידאו נוספים

רוצים לקבל הודעה על פוסטים חדשים בבלוג?

הרשמה

כתובת הדואל שלך

ארכיון הבלוג

נובמבר 2016

א	ב	ג	ד	ה	ו	ש
	1	2	3	4	5	
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

» יוני

סיבוב קריאה ברשת

איתמר שאלתיאל – הסיפור האמיתי והמוזעזע של

ארץ האמורי

הדרך למעלה

החברים של ג'ורג' – יוסי גורביץ' וחברים

העוקץ

הצלחת המעופפת – רונה שטיינברג

וולוט אנדרגראונד

כיצר המיואשים

לא למות טיפש – עידן לנדו

לא שומעים – דובי קנגיסר, על שפת האגם

מדרון חלקלק – רשימת הקריאה היומית של איתמר שאלתיאל

עבודה שחורה

קרוא וכתוב – נעמה כרמי

רוח מורחית עזה – שלומית ליר משדרת מהפכה

תום

תניה את המספרים ובוא נדבר על זה

קולגות

הדרך למעלה

זה מטריד אותי – ספרה של אורית קמיר

מכון קישורים-כישורים

תגיות

גוגל אוטו אייל דותן אלימות נגד נשים אל עראקבי **ביבי** בני ציפר

גבי אשכנזי גדי אלגזי גדיעון סער גלגט הארץ הדרת נשים

הטרדה מינית המחאה החברתית הפרעת קשב זחבה בן

זכויות אדם חוק חזקת הגיל

הרך ידיעות אחרונות יואב גלנט יוליה שמאלוב-ברקוביץ' **כבוד**

האדם כיבוש **מחאת האוהלים** מי עזן מעריב מפכ"ל

המשטרה מרב מיכאלי ניר ברקת נעלין עיבלין ענבל פרלסון ז"ל ענתות ענת

סרגוסטי **פמיניזם** רעננה שויון שהותות שחר מזרחי שי גולדן שייד

ג'ראח שלי יחימוביץ' שמאל תג מחור

ציץ

10

אהבתי

אמנות קונספטואלית, מגש הכסף, נעם אדרי

נשים יוצרות, תערוכות / גלריות

הדרת נשים בחדר המורים

מות השטן

מיון לפי **הישנות ביותר**

0 תגובות

הוסיפי תגובה...

Facebook Comments Plugin

9 תגובות ל"תפוזינה מדממת"

להגיב 14:26 ב 14:26 21/1/12

ponetium

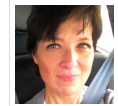

מיוחד ביותר.

אם אני זוכרת נכון, בעבר כאשר לא היו עדיין תפוזי דם בארץ, היו משקים את העצים ב"מיץ פטל".

להגיב 17:01 ב 17:01 21/1/12

חנה בית הלחמי

לא זכור לי אישי, חושבת שהוסיפו למיץ ולא לעצים (?), אבל אולי זוכרת אחרת כי אני נכדה של פרדסן ולולן, תפוזים וביצים "אורגינל" לא חסרו לנו 😊

להגיב 20:47 ב 20:47 21/1/12

ponetium

אני לא זוכרת. אני שמעתי סיפורים.

אני מאוד נהנית באופן עקרוני מאומנות קונספטואלית. התפוזינה המדממת זיעזעה אותי. בעיקר כי השחקנות שלה הייתה מעולה, ואני חושדת שלא היית יודעת מה לעשות עם עצמי – כי הקריאות שלה נשמעות כל כך אמיתיות. ובהתחשב בנושא התערוכה – הן הינן כאלו באופן כלשהו.

להגיב 3:22 ב 3:22 22/1/12

תמר המר

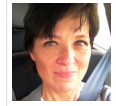

נראה שמח ועצמתי! -הגבר הזה.... כזה מדליק!
 אבל לא הבנתי את הסיום של הפוסט. למה כדי למקד פוקוס ועניין על דבר שזועק בעד עצמו, צריך להגדיר דברים אחרים – כלא שווים. אמנות היא מושג רחב, כך גם יופי ויש לכך חשיבות עצומה. בצד אחד נמצא המרגיז והמערער על הקיים שצורח בווליום גניחות, באמצע המפלרטט בניואנסים ובקריצות ובצד השני – המנחם הדקורטיבי. ולכן גם כל כך טבעי שמי שמגיע לראות אמנות – מיצג כזה 'לא מוכן', רק טבעי שיחוש מבוכה ומי שמגיע 'מוכן' יכול למצוא את עצמו אפילו מאוכזב. בכל מקרה בין מי שתומכים באמירה אמנותית, לא צריכה להיות מלחמה. כי לבטל את האחד על חשבון השני, מעודד ועוד איך דיכוי ומזה כאמור – יש כבר מספיק.

10:07 ב 22/1/12

להגיב

חנה בית הלחמי

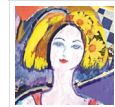

תמר, אני לא מבטלת חו"ח שם אמירה, רק שמנסיוני רב השנים והרב תחומי בנושאי זכויות אדם של נשים – מה שלא נותן אגרוף כואב במיוחד בבטן, לא עובר מסך אצל קהל היעד ברמה מעוררת חשיבה ושינוי. גם כשנותנים אגרוף בבטן, השינוי קטן. זה עצוב.
 יש משהו נכון בעיני לא להכין אנשים למבוכה שיחשו – ההכנה אוטמת, ההפתעה יש בה אפשרות להיכנס למקומות שאחרת היו ממוגנים ע"י בעליהם....
 אני מסכימה שאפשר לתת אגרוף בבטן בסגנונות שונים (הסדרות שלך, למשל) אבל האגרוף חיוני לתהליך.

10:52 ב 22/1/12

להגיב

תמר חמר

בהחלט – להכין אנשים למה שהם הולכים לראות הוא עניין מיותר כמו לקרוא כריכה אחורית של ספר לפני שצוללים לתוכו. מסכימה שאלמנט ההפתעה פה, משמעותי ואפקטיבי – אבל קשה להיות מופתעים שאנשים שאין להם מושג מה הולך להיות חוץ מהעובדה שמה שהם הולכים לראות מקוטלג כהצגה או 'אומנות' – נבוכים ומבולבלים מול מיצג כזה...ועוד חברי ההתיישבות העובדת... ו-למעשה מדובר בקהל האולטימטיבי, לא? כי אם אין למיצב כזה גם (!...) קהל מחוויר וכועס, הוא לא קיים.
 (ותודה חנה, שמחה מאוד שאת רואה בי חברה בליגת האגרוף).

טראקבאקים/פינגבאקים

1. [הגנה, הלכה, הבניה, אפליה « האחות הגדולה](#) - 22/1/12 10:49

[...] תפוזינה מדממת (האישי הוא הפוליטי, הבלוג של חנה בית הלחמי) [...]

2. [מגש הכסף או פרובוקציה? | מילים מילים](#) - 28/1/12 23:00

[...] תפוזינה מדממת / חנה בית הלחמי [...]

3. [אותותרבות #19 – CTRLALTNEU.NET](#) - 8/3/12 17:03

[...] תפוזינה מדממת [...]

כתיבת תגובה

שם (חובה)

דואל (חובה)

אתר (לא חובה)

להגיב

כללי שימוש ועוד

הסכם שימוש באתר

זכויות יוצרים

נתפסו ברשת

Huffington Post

NPR – אתר הרדיו הציבורי האמריקאי

אנחנו ואתם

אודות

הרשמה לניוזלטר

כיתבו אלינו

ProPublica – עיתונות למען האינטרס הציבורי

פרסום תגובות

The Daily Dish

אתר עיתונות יהודית היסטורית

בועת גדון חמורה בישראל

בלוג ערוץ 8

ברית חושך לגרש (מאבק בגזענות)

העוקץ

העין השביעית

העם דורש צדק חברתי – האתר

וולווש אנדרגראונד – בלוג התקשורת

מפתח – כתב עת למחשבה פוליטית

נוחילנד (ריכוז כתבות בנושא הטיוקונים בישראל)

נתן אלתרמן – האתר

עונג שבת

פעולה אחת ביום – המקום שלכם להזיז דברים

רשימות

שיח ג'ארה – נאבקים על ירושלים

מדברים על

אמנויות הבמה

חברה

מוסיקה

סאטירה

ספרות

תקשורת

תרבות

גלויות מקפריסין / משה הרפז

© זכויות היוצרים לתכנים בעמוד זה שייכות ל חנה בית הלחמי. האחריות לתכנים בעמוד הזה חלה עליה/ו בלבד.